

Уз најдубље поштовање, и саучествовање у болу са његовом породицом, очекујем десетогодишњицу смрти Зорана Ћинђића. И мислим да је то оно основно што о Ћинђићу и треба да кажем. Све остало, о Ћинђићу, јесте прича о Србији.

О задацима који су пред нама.

Србија, десет година касније, још није решила оно питање које је мучило и Ћинђићеву владу. Још не зна где су јој границе и на којој територији заиста има суверенитет.

Представници власти у Србији и даље нису добродошли на Косову, за одлазак у покрајину, како и даље зовемо Косово, треба да добију дозволу приштинских власти, а готово да немају ни један једини механизам којим би, евентуално, могли да заштите Србе који на Косову живе.

Зоран Ћинђић је о овим чињеницама први у Србији причао. И иронија је да је требало да прође десет година да то, у Србији, неко понови.

Или је, ако причамо о одговорности, историја, опет по Ћинђићу, “овај пут била праведна”. Био сам део власти која је и ратом покушала питање Косова да реши. Можда, заиста,

има неке правде у томе да данас будем најодговорнији за мирно решење, решење кроз преговоре, и решење које подразумева да свако понешто изгуби. И да то отворено каже. Тај део, о отворености и искрености, управо је онај у којем су наследници Зорана Ђинђића, владе које су следиле после њега, вероватно и највише одступили од онога што је он хтео и радио.

Готово десет година Косово је било табу тема и о њему, званично, нико није смео да каже истину.

Причане су бајке.

Лагало се да је Косово наше, па је то чак озваничено и Уставом. Данас, тај исти Устав ни најмање не помаже. Председник Србије не може на Косово. Ни председник Владе. Ни министри. Ни полиција. Ни војска.

Србима је једино дозвољено да, у сваком тренутку, напусте Косово. Толико је оно наше и толико, на њему, важи наш Устав и наши закони.

И страшно је важно што смо, као Ђинђић некада, схватили да ово, ове чињенице о Косову, просто морамо да кажемо.

